

[Juan Peláez Fabra]

LAIA DE BOBES

Conegut com a figura per quasi tots els allelencs, gens conegut com a persona per quasi cap d'ells, Juan Peláez Fabra és el marquès d'Allella, lligat per herència familiar a la nostra vila i a aquest marquesat, i per afició personal a la casa i la finca que li correspon. Tot i que no fa gens de vida social al poble, coneix bé els quès i perquès de tot plegat i hi té una relació més propera i directa del que sembla.

Alt com un sant Pau, ens rep d'estar per casa, encorbatat i amb camisa cordada amb botons de puny. Tota la vida ha viscut a mitges entre Madrid i Allella, i actualment de les set nits que té la setmana en passa quatre aquí, on viuen la seva dona i el seu fill. Des que va començar a ocupar-se de la casa d'Allella, als 19 anys, sempre ha estat amb un peu aquí i l'altre a la gran ciutat capital.

La relació amb la nostra vila li ve heretada per part de mare: la seva família havia comprat la finca de l'entrada d'Allella a un comerciant de teixits del Masnou, de cognom Fontanills, a finals del segle XVIII o a principis del XIX. La propietat va passar al seu rebesavi, Camil Fabra i Fontanills, que va ser alcalde de Barcelona i senador vitalici; provinent d'una família d'industrials molt importants (propietaris de les filatures Fabra i Coats), el 1889 va ser nomenat primer marquès d'Allella com a mostra de gratitud pel que havia fet per la ciutat de Barcelona (l'observatori Fabra i infinitat de donacions i de cessions a la ciutat). D'ell passà al besavi, Ferran Fabra i Puiig, que curiosament també va ser alcalde de la ciutat comtal, i d'aquest directament a la mare de l'actual marquès, perquè els fills d'aquest home van morir molt joves a la guerra, i ell els va sobreviure. En va ser hereva, doncs, Maria Eugènia Fabra Boada, que es va casar amb un agent de canvi i borsa madrileny però d'origen asturià, i se'n va anar a viure a la capital d'Espanya; allí va néixer Juan Peláez, que es va quedar orfe essent molt jove. Als 19 anys, amo i senyor i amb el títol de marquès d'Allella, es va començar a ocupar d'aquella finca que tenia en un poblet del Maresme. Va començar arreglant la casa —cal tenir en compte que havia passat la guerra i era quasi destrossada— i a poc a poc va anar incrementant la seva relació amb Allella.

Quan es va casar per primer cop va arribar a estar un any sencer vivint a la casa d'Allella, de manera que el seu fill més gran va néixer aquí. L'ambició professional, però, va fer que després de pensar-s'ho molt, tot i que li venia de gust quedar-se aquí, decidís traslladar-se a Madrid. "Vaig comprendre que era allí on les coses es movien, i on em guanyaria bé la vida com a advocat", diu, i efectivament ara, amb 31 anys d'exercici professional a sobre, el seu nom ha estat relacionat amb casos que han tingut molt de ressò a la premsa nacional (De la Rosa, Mario Conde; el llibre del periodista Jesús Cacho *Mario Conde, un intruso en el laberinto de los elegidos*

Jo sé que arribarà un moment que haurem d'aixecar les vinyes. Això no pot durar eternament

dos esmenta sovint Juan Peláez, i li posa el sobrenom d'*el Allella*), i reconeix que ha tingut sort en la professió, que les coses li han anat bé.

No fa vida social al poble, però té relació constantment amb l'Ajuntament, potser perquè sempre que aquest vol fer alguna cosa es topa amb terrenys d'ell. "M'importa molt Allella, m'interessa molt el que hi passi", diu. El títol nobiliari no li comporta cap benefici més que el dret a emprar-lo; "ha de fer més il·lusió que et donin el títol que no pas heredar-lo —diu—, perquè això no és cap mèrit". Però precisament per això ell opina que "el privilegi de ser marquès cal guanyar-se'l" i això l'obliga a moltes coses. "Jo he fet les cessions que he fet al poble perquè penso que era la meva obligació fer-les, per ajudar i continuar la línia que van iniciar els meus avis, per dotar Allella del millor". El primer donatiu el va fer el seu besavi; es tractava del terreny on es van construir les escoles —es diuen Fabra en honor a la seva persona—, i després ell va continuar amb els terrenys del Bosquet on hi ha ara l'edifici de dalt de les escoles, i més endavant amb la donació dels terrenys per construir-hi l'institut.

Quan parla i opina sobre Allella, doncs, el marquès ho fa essent ben

conscient i coneixedor de la realitat passada i present del nostre poble. Diu, per exemple, que la fàbrica Vera va ser un error històric; vist aquell daltabaix visual, juntament amb Agustí Sensat i alguns altres allelencs de pro van crear l'Associació d'Amics d'Allella, una mena de grup de pressió que volia vetllar "perquè no es fessin atrocitats urbanístiques" com aquella i altres coses en interès del poble. Sobre altres assumptes urbanístics que es debaten actualment al poble també hi diu la seva: "Fer un polígon industrial a Rials seria un altre error, perquè si Allella ha preservat el caràcter de poble que té, i si Rials és l'única vall verge que queda... que no m'hi posin un polígon industrial! Alguna cosa s'haurà de conservar!". Malgrat aquesta afirmació, el marquès té clar que Allella no podrà resistir la pressió de la gran ciutat. "Jo ja sé que arribarà un moment que haurem d'aixecar les vinyes, com va passar a Samià o a Pedralbes. Això no podrà durar eternament" però del que es tracta, i més ara que es preveu que amb la nova llei del sòl baixin els preus del terreny, és que s'urbanitzi racionalment, el millor possible, que no es facin atrocitats.

Aprofitem per preguntar-li sobre aquell projecte, que tanta polseguera va aixecar, de fer una àrea comercial al

Els botiguers fan enrenou i no s'adonen que el teixit social d'Allella ha canviat molt

costat del peatge de l'autopista. La resposta és contundent: "els botiguers fan enrenou i no s'adonen que el teixit social d'Allella ha canviat molt". Aquella idea anava lligada a la de la carretera dels sis pobles, que afectava la finca de Cal Marquès, de la qual quedava un tros despenjat entre la carretera i l'autopista, en el qual ell proposava concentrar-hi les edificacions que tenia permís per fer a la finca, aleshores qualificada com a 'rodalies'. Proposava igualment de fer-hi una àrea comercial i oferir la possibilitat als comerciants de tenir un local en un lloc on es concentrés l'oferta i la varietat... Però

ara els seus plans per als horts de Cal Marquès són ben altres.

I és que d'afeccions no n'hi falten. Una d'elles és l'òpera: la seva família era propietària des de feia més de 150 de la llotja número 1 de prosceni del Liceu, i ell hi va tan sovint com pot i ha estat un dels caps visibles defensors de l'equip de Caminal després que el gran teatre es cremés. Una altra afecció: la casa d'Allella. "Hi ha gent que destina els seus diners a comprar iots i navegar, o a fer viatges, o... Però el meu hobby, el que a mi m'agrada, és la meua casa d'Allella". I encara una altra, que complementa aquesta: les plantes i els jardins; el marquès afirma que té gran cura dels arbres —"menys massatges, els faig de tot", diu— i precisament ara té entre mans un projecte per convertir en jardí l'espai destinat a horts, de manera que es doblaria la superfície enjardinada de la finca. Encara està valorant si el pot dur a terme, perquè no és poca cosa, però si fos així, probablement Cal Marquès tindria un dels jardins particulars més importants de Catalunya.

I finalment encara hi ha una altra afició que no podem deixar de comentar perquè va íntimament lligada al caràcter d'Allella: la vinya i el vi. Veient que la cooperativa no acabava de rutllar, l'any 80, juntament amb Ismael Manaut, van fundar una petita bodega, van fer-hi venir de Bordeus un dels enòlegs de més renom d'aquella zona, i van començar a produir. Un parell d'anys després van comprar Parxet i des d'aleshores aquest negoci no ha parat de créixer. "No hi ha cap mena de dubte que si s'ha rehabilitat l'activitat vinícola d'Allella, si el vi aquí s'ha tornat a posar de moda, ha estat per l'impuls que li vam donar nosaltres inicialment". Ara a Allella estan endegant un pla molt agressiu de replantació de vinyes. "La sort és que jo tinc molts terrenys, i això em permet plantar-hi".

"El vi i la casa d'Allella són per a mi dos motius d'orgull", afirma; el primer perquè és tota la història d'Allella, la segona perquè el que hi ha és el resultat dels seus esforços personals. Els seus tres fills grans viuen a Madrid, i falta veure si es voldran ocupar del marquesat d'Allella amb tanta dedicació com la que hi té Juan Peláez. Ell, de moment, ho té molt clar: "Jo em jubilaré a Allella. Espero morir aquí".

el marquès d'Alèlia

